

2011. február 5-én délután három órakor már nagy volt a nyüzsgés a sportcsarnokban. Minden tizenkettedikes készült a szalagavatóra, akárcsak osztályfőnökeink. Már csak a főpróba volt hátra a nagy eseményig: mindenki igyekezett tökéletesíteni az osztálytáncot vagy a keringőt. Én Karinthy Frigyes Előszó című versét gyakoroltam az iskolában délelőtt, és közvetlenül a rendezvény előtt is.

Öt óra előtt pár perccel már mindnyájan vártuk a nagy pillanatot. Én egy kicsit lámpalázás voltam a vers miatt, mégis rendkívül boldognak éreztem magam. Elkezdődött az ünnepség. Török Árpád igazgató úr beszéde nagyon megindító volt, ahogy Bozó Évi tizenegyedikes tanulóé is. Szép emlékeket idéztek fel valamennyiünkben. A szalagtűzésnél annyira izgultam, hogy remegett a lábam, de amikor Szűcsné tanárnő feltűzte a Vásárhelyi Pál arcképével díszített kék szalagot, nagyon örültem. Miután minden érettségi előtt álló diák megkapta osztályfőnökétől a szalagot, a sokat gyakorolt táncok következtek. A gyönyörű ruhában keringőző lányok és az elegáns fiúk nagyon szépek voltak, szemet gyönyörködtető látványt nyújtott a táncuk.

Mindig irigykedve néztem az utcán szembejövő diákok szalagjait, olyan távolinak tűnt, hogy egyszer nekem is lesz. Az, hogy szalagot kaptam, büszkeséggel tölt el. Örülök, hogy vízműs vagyok, hogy ennek az iskolának a jelképét viselhetem. Remélem, az érettségim bebizonyíthatjuk, hogy méltóak vagyunk a szalag viselésére.

[Fotók a képtárban >>>](#)

[Fotók a hír6.hu portálján >>>](#)